

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-ראוהו בית דין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
(שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגו', וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתגברים, ואם לאו - היו נופלים.												כט.
כיוצא בדבר אתה אומר (במדבר כא) עשה לך שרף ושנים אתו על נס והיה כל הנשוק וראה אתו וחי, וכי נחש ממית או נחש מחיה? אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתרפאין, ואם לאו היו נימוקים.												כט.
חרש שוטה וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן.												כט.
זה הכלל: כל שאינו מחוייב בדבר - אינו מוציא את הרבים ידי חובתן.												כט.
הכל חייבין בתקיעת שופר: כהנים, ולוים, וישראלים, גרים, ועבדים משוחררים, וטומטום ואנדרוגינוס, מי שחציו עבד וחציו בן חורין.	תנו רבנן:											כט.
טומטום - אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.												כט.
אנדרוגינוס - מוציא את מינו אבל לא את שאינו מינו.												כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.												כט.
הכל חייבין בתקיעת שופר: כהנים, לויים וישראלים.	אמר רב:											כט.
פשיטא אי הני לא מיחייבי - מאן מיחייבי?												כט.
כהנים אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתבי (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם - מאן דליתיה אלא בתקיעה דחד יומא הוא דמיחייב, והני כהנים, הואיל ואיתנהו בתקיעות דכל השנה, דכתיב (במדבר י) ותקעתם בחצצרת על עלתיכם, אימא לא ליחייבו - קא משמע לן.												כט.
מי דמי? התם - חצוצרות, והכא - שופר												כט.
אלא אצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל ותנן:												כט.
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות	[תנן]											כט.
מאן דאיתיה במצות היובל - איתיה במצוה דראש השנה, והני כהנים, הואיל וליתנהו במצוה דיובל												כט.
כהנים ולוים מוכרין לעולם וגואלין לעולם	דתנן:											כט.
אימא: במצוה דראש השנה לא ליחייבו, קא משמע לן.												כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.												כט.
ולעצמו מוציא.	רב הונא:											כט.
מאי שנא לאחרים דלא - דלא אתי צד עבדות ומפיק צד חירות, לעצמו נמי, לא אתי צד עבדות דידיה ומפיק צד חירות דידיה	רב נחמן לרב הונא:											כט.
אף לעצמו אינו מוציא.	אלא אמר רב נחמן:											כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - אף לעצמו אינו מוציא.	תניא נמי הכי:											כט.
כל הברכות כולן, אף על פי שיצא - מוציא, חוץ מברכת הלחם וברכת היין, שאם לא יצא - מוציא, ואם יצא - אינו מוציא.	תני אהבה בריה דרבי זירא:											כט.
ברכת הלחם של מצה, וברכת היין של קידוש היום, מהו? כיון דחובה הוא - מפיק, או דלמא ברכה לאו חובה היא?	בעי רבא:											כט:
כי הוינן בי רב פפי הוה מקדש לן, וכי הוה אתי אריסיה מדברא הוה מקדש להו.	תא שמע: דאמר רב אשי:											כט:
לא יפרס אדם פרוסה לאורחין אלא אם כן אוכל עמהם. אבל פורס הוא לבניו ולבני ביתו, כדי לחנכן במצות. ובהלל ובמגילה, אף על פי שיצא - מוציא.	תנו רבנן:											כט:
הדרן עלך ראוהו בית דין												כט:

מימרא-statement ■
קושיא-challenge †
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

♦ **חולקים-disputants**
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ **מקרא-key**

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת, במקדש היו תוקעין, אבל לא במדינה.												■
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהיו תוקעין בכל מקום שיש בו בית דין.	[רבנן]											■
לא התקין רבן יוחנן בן זכאי אלא ביבנה בלבד.	רבי אלעזר:											■
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.	אמרו לו:											◊
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה: שכל עיר שהיא רואה ושומעת וקרובה ויכולה לבוא - תוקעין, וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד.												■
מנא הני מילי?												^
כתוב אחד אומר (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה, וכתוב אחד אומר (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם. לא קשיא כאן - ביום טוב שחל להיות בשבת, כאן - ביום טוב שחל להיות בחול.	רבי לוי בר לחמא אמר רבי חמא בר חנינא:											◊
אי מדאורייתא היא - במקדש היכי תקעין? ועוד: מלאכה היא דאצטריך קרא למעוטי?	רבא:											◊
(במדבר כט) כל מלאכת עבודה לא תעשו - יצתה תקיעת שופר ורדיית הפת, שהיא חכמה ואינה מלאכה.	דתנא דבי שמואל:											■
מדאורייתא מישרא שרי, ורבנן הוא דגזור ביה, כדרבה.	אלא אמר רבא:											◊
הכל חייבין בתקיעת שופר, ואין הכל בקיאים בתקיעת שופר, גזירה שמא יטלנו בידו וילך אצל הבקי ללמוד, ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דמגילה.	דאמר רבה:											◊
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי וכל.												■
פעם אחת חל ראש השנה להיות בשבת והיו כל הערים מתכנסין. אמר להם רבן יוחנן בן זכאי לבני בתירה: נתקע - אמרו לו: נדון. - אמר להם: נתקע ואחר כך נדון. לאחר שתקעו אמרו לו: נדון - אמר	תנו רבנן:											◊
לא התקין רבן יוחנן בן זכאי אלא ביבנה בלבד.	רבי אלעזר:											■
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.	אמרו לו:											◊
אמרו לו היינו תנא קמא												◊
איכא בינייהו בי דינא דאקראי.												!
אמרו לו אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.												◊
ועם בית דין.	רב הונא:											◊
מאי ועם בית דין												^
בפני בית דין. לאפוקי שלא בפני בית דין - דלא.												◊
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה וכו'	מתיב רבא:											◊
מאי ועוד זאת?												^
אילימא כדקתני												!
זאת מיבעי ליה												◊
אלא: דבירושלים תוקעין יחידין וביבנה אין תוקעין יחידין.												!
וביבנה אין תוקעין יחידין?												◊
כי מסיים שליחא דציבורא תקיעה ביבנה - לא שמע איניש קל אוניה מקל תקועיא דיחידיא	והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר:											◊
אלא לאו - דבירושלים תוקעין בין בזמן בית דין ובין שלא בזמן בית דין. וביבנה, בזמן בית דין - אין, שלא בזמן בית דין - לא.												!
הא בזמן בית דין - מיהא תוקעין, ואפילו שלא בפני בית דין.												◊
לא, דאילו בירושלים - תוקעין בין בפני בית דין בין שלא בפני בית דין, וביבנה בפני בית דין - אין, שלא בפני בית דין - לא.												!

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
דכתיב (ויקרא כה) ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם - מלמד שכל יחיד ויחיד חייב לתקוע.	איכא דמתני להא דרב הונא אהא:											◊	ל.	
ועם בית דין.	רב הונא:												◊	ל.
מאי ועם בית דין												^		ל.
בזמן בית דין, לאפוקי שלא בזמן בית דין, דלא.													◊	ל.
תקיעת ראש השנה ויובל דוחה את השבת בגבולין, איש וביתו.	מתיב רבא:												◊	ל.
מאי איש וביתו?													^	ל.
אילימא איש ואשתו													!	ל.
איתתא מי מייחבא? והא מצות עשה שהזמן גרמא היא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא - נשים פטורות													^	ל.
אלא לאו: איש בביתו, ואפילו שלא בזמן בית דין													!	ל.
לא, לעולם בזמן בית דין.													!	ל.
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות, אלא שביובל תוקעין בין בבית דין שקידשו בו את החדש, ובין בבית דין שלא קידשו בו את החדש, וכל יחיד ויחיד חייב לתקוע. ובראש השנה לא היו תוקעין אלא בבית דין שקידשו בו את החדש. ואין כל יחיד ויחיד חייב לתקוע.	מתיב רב ששת:												^	ל.
מאי אין כל יחיד ויחיד חייב לתקוע?													!	ל.
אילימא דביובל תוקעין יחידין ובראש השנה אין תוקעין יחידין													!	ל.
כי הוה מסיים שליחא דציבורא תקיעתא ביבנה לא שמע איניש קל אוניה מקל תקועיא דיחידאי.	והא כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר:												^	ל.
אלא לאו: דאילו ביובל - תוקעין בין בזמן בית דין בין שלא בזמן בית דין, ובראש השנה בזמן בית דין - אין, שלא בזמן בית דין - לא.													!	ל.
ביובל, בין בזמן בית דין בין שלא בזמן בית דין	קתני מיהת:												^	ל.
לא, לעולם בזמן בית דין													!	ל.
ביובל בזמן בית דין - תוקעין בין בפני בית דין בין שלא בפני בית דין, בראש השנה תוקעין בזמן בית דין ובפני בית דין.	והכי קתני:												!	ל.
אין תוקעין אלא כל זמן שבית דין יושבין.	איתמר נמי, אמר רבי חייא בר גמדה אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי:												^	ל.
ננערו לעמוד ולא עמדו, מהו? בית דין יושבין בעינן - והא איכא, או דלמא זמן בית דין בעינן - וליכא?	בעי רבי זירא:												^	ל.
תיקו.													^	ל.
ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה וכו'.													^	ל.
רואה - פרט ליושבת בנחל, שומעת - פרט ליושבת בראש ההר, קרובה - פרט ליושבת חוץ לתחום, ויכולה לבוא - פרט למפסיק לה נהרא.													^	ל.
בראשונה היה הלולב ניטל במקדש שבעה ובמדינה יום אחד													^	ל.
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב ניטל במדינה שבעה, זכר למקדש, ושיהא יום הנף כולו אסור.													^	ל.
ומנלן דעבדינן זכר למקדש?													^	ל.
דאמר קרא (ירמיהו ל) כי אעלה ארכה לך וממכותיך ארפאך נאם ה' כי נדחה קראו לך ציון היא דרש אין לה. מכלל דבעיא דרישה.													!	ל.
ושיהא יום הנף כולו אסור.													^	ל.
מאי טעמא?													^	ל.
מהרה יבנה בית המקדש, ויאמרו: אשתקד מי לא אכלנו בהאיר מזרח - עכשיו נמי ניכול. ולא ידעי דאשתקד לא הוה עומר - האיר מזרח התיר, השתא דאיכא עומר - עומר מתיר.													!	ל.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

ראש השנה-יום טוב		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
מימרא																		
	דמיבני אימת?																	ל.
	אילימא דאיבני בשיתסר																	ל.
	הרי האיר מזרח התיר.																	ל.
	אלא דאיבני בחמיסר																	ל.
	מחצות היום ולהלן לשתרי																	ל.
	הרחוקין מותרין מחצות היום ולהלן, לפי שאין בית דין מתעצלים בן לא נצרכא, דאיבני בחמיסר סמוך לשקיעת החמה.	דהא תנן:																ל.
	אי נמי - דאיבני בליליא.																	ל.
	רבנן יוחנן בן זכאי בשיטת רבי יהודה אמרה	רב נחמן בר יצחק																ל.
	(ויקרא כג) עד עצם היום הזה, עד עצמו של יום.	דאמר: [רבי יהודה]																ל:
	עד - ועד בכלל.	וקסבר: [רבי יהודה]																ל:
	ומי סבר לה כוותיה? והא מפליג פליג עליה																	ל:
	משחרב בית המקדש תקיין רבן יוחנן בן זכאי יהא יום הנפ כולו אסור.	דתנן: [רבן יוחנן בן זכאי]																ל:
	והלא מן התורה הוא אסור דכתיב, עד עצם היום הזה	רבי יהודה:																ל:
	התם רבי יהודה הוא דקא טעי, איהו סבר: רבן יוחנן בן זכאי מדרבנן קאמר, ולא היא, מדאורייתא קאמר.																	ל:
	והא התקין קתני																	ל:
	מאי התקין - דרש והתקין.																	ל:
	בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום, פעם אחת נשתהו העדים מלבוא, ונתקלקלו הלויים בשיר.																	ל:
	התקיננו שלא יהו מקבלין אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה - נוהגין אותו היום קודש, ולמחר קודש																	מ
	משחרב בית המקדש תקיין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום.																	ל:
	מה קלקול קלקלו הלויים בשיר?																	ל:
	שלא אמרו שירה כל עיקר.	הכא תרגימו:																ל:
	שאמרו שירה של חול עם תמיד של בין הערבים.	רבי זירא:																ל:
	פוק תני להו: התקיננו שלא יהו מקבלין עדות החדש אלא כדי שיהא שהות ביום להקריב תמידין ומוספין ונסכיהם, ולומר שירה שלא בשיבוש.	רבי זירא לאהבה בריה:																ל:
	אי אמרת בשלמא אמור שירה דחול - היינו דאיכא שיבוש, אלא אי אמרת לא אמור כלל - מאי שיבוש איכא?																	ל:
	כיון דלא אמור כלל אין לך שיבוש גדול מזה.																	ל:
	תמיד של ראש השנה, שחרית - קרב כהלכתו, במוסף מהו אומר - (תהלים פא) הרנינו לאלהים עונו הריענו לאלהי יעקב. במנחה מהו אומר - (תהלים כט) קול ה' יחיל מדבר. ובזמן שחל ראש השנה להיות בחמישי בשבת שהשירה שלו הרנינו לאלהים עונו - לא היה אומר בשחרית הרנינו, מפני שחזור וכופל את הפרק, אלא מהו אומר? - (תהלים פא) הסירותי מסכל שכמו. ואם באו עדים אחר תמיד של שחר - אומר הרנינו אף על פי שחזור וכופל את הפרק.	מתיב רב אחא בר הונא:																ל:
	אי אמרת בשלמא כל היכא דמסתפקא אמרינן שירה דחול - היינו דקאמר אומרו וכופלו, אלא אי אמרת לא אמור כלל - מאי אומרו וכופלו?																	ל:
	שאני התם, דשירה דיומיה היא.																	ל:
	בראשון מה היום אומרים - (תהלים כד) לה' הארץ ומלואה, על שם שקנה והקנה ושליט בעולמו.	תניא, רבי יהודה אומר משום רבי עקיבא:																ל:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	--

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	לא
בשני מה היו אומרים (תהלים מח) גדול ה' ומהלל מאד, על שם שחילק מעשיו ומלך עליו													■	◊
בשלישי היו אומרים (תהלים פב) אלהים נצב בעדת אל, על שם שגילה ארץ בחכמתו והו													■	◊
ברביעי היו אומרים (תהלים צד) אל נקמות ה' - על שם שברא חמה ולבנה, ועתיד ליפרע													■	◊
בחמישי היו אומרים (תהלים פא) הרנינו לאלהים עוזנו - על שם שברא עופות ודגים לש													■	◊
בששי היו אומרים (תהלים צג) ה' מלך גאות לבש - על שם שגמר מלאכתו, ומלך עליהן													■	◊
בשביעי היו אומרים (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת - ליום שכולו שבת.													■	◊
מה ראו חכמים לחלק בין הפרקים הללו? אלא: בראשון - שקנה והקנה ושליט בעולמו. ב מעשיו ומלך עליהם, בשלישי - שגילה ארץ בחכמתו והכין תבל לעדתו, ברביעי - שברא ועתיד ליפרע מעובדיהן, בחמישי - שברא עופות ודגים לשבח לשמו, בששי - שגמר מלא עליהם, בשביעי - על שם ששבת.	רבי נחמיה:												■	◊
וקמילגלי בדרב קטינא.													■	
שיתא אלפי שני הוה עלמא וחד חרוב, שנאמר (ישעיהו ב) ונשגב ה' לבדו ביום ההוא.	דאמר רב קטינא:												■	◊
תרי חרוב, שנאמר (הושע ו) יחיינו מימים.	אביי:												■	◊
במוספי דשבתא מה היו אומרים?													^	◊
הו"ו ל"ד.	רב ענן בר רבא אמר רב:												!	◊
כדרך החלוקים כאן - כך חלוקין בבית הכנסת.	ואמר רב חנן בר רבא אמר רב:												■	
במנחתא דשבתא מה היו אומרים?													^	◊
אז ישיר ומי כמוך ואז ישיר.	רבי יוחנן:												!	◊
הני כולהו בחד שבתא אמרי להו. או דלמא כל שבתא ושבתא אמרי חד?	איבעיא להו:												^	
עד שהראשונה אומרת אחת - שניה חוזרת שתיים	תא שמע, דתניא, אמר רבי יוסי:												!	◊
שמע מינה: כל שבתא ושבתא אמרי חד, שמע מינה.													!	◊
עשר מסעות נסעה שכינה, מקראי. וכנגדן גלתה סנהדרין, מגמרא. עשר מסעות נסעה שני מכפרת לכרוב, ומכרוב לכרוב ומכרוב למפתן, וממפתן לחצר, ומחצר למזבח, וממזבח ל ומחומה לעיר, ומעיר להר, ומהר למדבר, וממדבר עלתה וישבה במקומה - שנאמר (הושע אל מקומי.	רב יהודה בר אידי אמר רבי יוחנן:												■	◊
מכפרת לכרוב, מכרוב לכרוב, ומכרוב למפתן - דכתיב (שמות כה) ונועדתי לך שם ודבר הכפרת, וכתיב (שמואל ב כ"ב) וירכב על כרוב ויעף, וכתיב (יחזקאל ט) וכבוד אלהי ישו הכרוב אשר היה עליו אל מפתן הבית.													■	
וממפתן לחצר - דכתיב (יחזקאל י) וימלא הבית את הענן והחצר מלאה את נגה כבוד ה'.													■	
מחצר למזבח - דכתיב (עמוס ט) ראיתי את ה' נצב על המזבח													■	
וממזבח לגג - דכתיב (משלי כא) טוב לשבת על פנת גג													■	
מגג לחומה - דכתיב (עמוס ז) והנה ה' נצב על חומת אנך.													■	
מחומה לעיר - דכתיב (מיכה ו) קול ה' לעיר יקרא,													■	
ומעיר להר - דכתיב (יחזקאל יא) ויעל כבוד ה' מעל תוך העיר ויעמד על ההר אשר מקדנ													■	
ומהר למדבר - דכתיב (משלי כא) טוב שבת בארץ מדבר.													■	
וממדבר עלתה וישבה במקומה - דכתיב (הושע ה) אלך אשובה אל מקומי וגו'.													■	
ששה חדשים נתעכבה שכינה לישראל במדבר, שמה יחזרו בתשובה. כיון שלא חזרו אמר שנאמר (איוב יא) ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מנהם ותקותם מפח נפש.	רבי יוחנן:												■	◊

<p>◊ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>‡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא																						
וכנגדן גלתה סנהדרין, מגמרא: מלשכת הגזית לחנות, ומחנות לירושלים, ומירושלים ליבנה, ומיבנה לאושא, ומאושא ליבנה, ומיבנה לאושא, ומאושא לשפרעם, ומשפרעם לבית שערים, ומבית שערים לצפורי, ומצפורי לטבריא, וטבריא עמוקה מכולן, שנאמר (ישעיהו כט) ושפלת מארץ תדברי. שש גלות, שנאמר (ישעיהו כו) כי השח ישבי מרום קריה נשגבה ישפילנה ישפילנה עד ארץ יגיענה עד עפר. ומשם עתידין ליגאל, שנאמר (ישעיהו נב) התנערי מעפר קומי שבי.	[רב יהודה בר אידי אמר רבי יוחנן]													◊	■							לא:
	רבי אלעזר:													◊	■							לא:
	רבי יוחנן:														■							לא:
ועוד זאת התקין רבן יוחנן בן זכאי: שאפילו ראש בית דין בכל מקום - שלא יהו העדים הולכין אלא למקום הוועד.	רבי יהושע בן קרח:														■							לא:
ההיא איתתא דאזמניה לדינא קמיה דאמימר בנהרדעי, אזל אמימר למחוזא, ולא אזלה בתריה. כתב פתיחא עילוה.	[אמימר]														○							לא:
אפילו ראש בית דין בכל מקום - שלא יהו העדים הולכין אלא למקום הוועד	רב אשי לאמימר: והא אנן תנן:														■	‡						לא:
הני מילי - לענין עדות החדש, דאם כן נמצאת מכשילין לעתיד לבא. אבל הכא - (משלי כב) עבד לווה לאיש מלוה.	אמר ליה: [אמימר]																					לא:
אין כהנים רשאים לעלות בסנדליהן לדוכן, וזו אחד מתשע תקנות שהתקין רבן יוחנן בן זכאי. שית דהאי פירקא, וחדא דפירקא קמא.	תנו רבנן:																					לא:
גר שנתגייר בזמן הזה צריך שיפריש רובע לקינו.	ואיך - דתניא: [ת"ק]														■	‡						לא:
כבר נמנה עליה רבן יוחנן וביטלה מפני התקלה.	רבי שמעון בן אלעזר:														■	‡						לא:
ואיך - פלוגתא דרב פפא ורב נחמן בר יצחק. רב פפא אמר: כרם רבעי. רב נחמן בר יצחק אמר: לשון של זהורית.																						לא:
כרם רבעי	רב פפא:														■	‡						לא:
כרם רבעי היה עולה לירושלים מהלך יום לכל צד, וזו היא תחומה: אילת מן הדרום, ועקרבת מן הצפון, לוד מן המערב, וירדן מן המזרח.	דתנן:																					לא:
מה טעם - כדי לעטר שוקי ירושלים בפירות.	ואמר עולא ואיתימא רבה בר עולא אמר רבי יוחנן:																					לא:
כרם רבעי היה לו לרבי אליעזר במזרח לוד בצד כפר טבי, וביקש רבי אליעזר להפקירו לעניים.	ותניא: [רבי אליעזר]														○	■						לא:
רבי, כבר נימנו חבריך עליו והתירוהו.	אמרו לו תלמידיו:														○	■						לא:
מאן חבריך																					^	לא:
רבן יוחנן בן זכאי.																					!	לא:
לשון של זהורית.	רב נחמן בר יצחק:																					לא:
בראשונה היו קושרין לשון של זהורית על פתח אולם מבחוזן. הלבין - היו שמחין, לא הלבין - היו עצבין, התקינו שיהיו קושרין אותו על פתח אולם מבפנים, ועדיין היו מציצין ורואין, הלבין - היו שמחין, לא הלבין - היו עצבין. התקינו שיהיו קושרין אותו חציו בסלע וחציו בין קרניו של שעיר המשתלח.	דתניא:																					לא:
רב נחמן בר יצחק מאי טעמא לא אמר כרב פפא?																					‡	לא:
אי סלקא דעתך רבן יוחנן בן זכאי - חבריו דרבי אליעזר מי הוה? רבו הוה	אמר לך: [רב נחמן בר יצחק]																				!	לא:
ואיך																					‡	לא:
כיון דתלמידים הוו - לא אורח ארעא למימרא ליה לרביה רבך.	[רב פפא]																				!	לא:
ורב פפא, מאי טעמא לא אמר כרב נחמן בר יצחק?																					‡	לא:
אי סלקא דעתך רבן יוחנן בן זכאי - בימי רבן יוחנן בן זכאי מי הוה לשון של זהורית?	אמר לך: [רב פפא]																				!	לא:
כל שנותיו של רבן יוחנן בן זכאי מאה ועשרים שנה: ארבעים שנה עסק בפרקמטיא, ארבעים שנה למד, ארבעים שנה לימד.	והתניא:																				■	לא:
ארבעים שנה קודם שנחרב הבית לא היה לשון של זהורית מלבין, אלא מאדים.	ותניא:																				■	לא:
משחרב הבית התקין רבן יוחנן בן זכאי.	ותנן:																				■	לא:
ואיך																					‡	לא:

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראייה-proof		חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
ראש השנה-יום טוב		מאן דאמר														
אותם ארבעים שנה דלמד - תלמיד יושב לפני רבו הוה, ואמר מילתא ואסתבר טעמיה. וקבעיה רביה בשמיה.	[רב נחמן בר יצחק]															לא:
סדר ברכות: אומר אבות וגבורות וקדושת השם, וכולל מלכיות עמהן ואינו תוקע. קדושת היום - ותוקע, זכרונות - ותוקע, שופרות - ותוקע, ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים, דברי רבי יוחנן בן נורי.	[רבי יוחנן בן נורי]															לב. מ
אם אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר? אלא: אומר אבות וגבורות וקדושת השם, וכולל מלכיות עם קדושת היום - ותוקע, זכרונות - ותוקע, שופרות - ותוקע, ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים.	אמר לו רבי עקיבא:															לב.
אם אינו תוקע למלכיות, למה הוא מזכיר?	אמר לו רבי עקיבא:															לב. ג
למה הוא מזכיר? רחמנא אמר אידכך																לב.
אלא: למה עשר? - לימא תשע, דהואיל ואשתני - אשתני.																לב.
מנין שאומרים אבות - שנאמר הבו לה' בני אלים. ומנין שאומרים גבורות - שנאמר (תהלים כט) הבו לה' כבוד ועז, ומנין שאומרים קדושות - שנאמר הבו לה' כבוד שמו השתחוו לה' בהדרת קדש.	תנו רבנן: [ת"ק]															לב.
ומנין שאומרים מלכיות זכרונות ושופרות? רבי אליעזר אומר: דכתיב (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה מקרא קדש. שבתון - זה קדושת היום, זכרון - אלו זכרונות, תרועה - אלו שופרות, מקרא קדש - קדשהו בעשיית מלאכה.	[רבי אליעזר]															לב.
מפני מה לא נאמר שבתון - שבות, שבו פתח הכתוב תחילה? אלא: שבתון - קדשהו בעשיית מלאכה, זכרון - אלו זכרונות, תרועה - אלו שופרות, מקרא קדש - זו קדושת היום.	אמר לו רבי עקיבא:															לב.
מנין שאומרים מלכיות?																לב.
(ויקרא כג) אני ה' אלהיכם ובחדש השביעי - זו מלכות.	תניא, רבי:															לב.
אינו צריך, הרי הוא אומר (במדבר י) והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. שאין תלמוד לומר אני ה' אלהיכם, ומה תלמוד לומר אני ה' אלהיכם - זה בנה אב, לכל מקום שנאמר בו זכרונות - יהיו מלכיות עמהן.	רבי יוסי בר יהודה:															לב.
והיכן אומרה לקדושת היום?																לב.
עם המלכיות אומרה, מה מצינו בכל מקום - ברביעית - אף כאן ברביעית.	תניא, רבי:															לב.
עם הזכרונות אומרה, מה מצינו בכל מקום באמצע - אף כאן באמצע.	רשב"ג:															לב.
וכשקידשו בית דין את השנה באושא ירד רבי יוחנן בן ברוקא לפני רבן שמעון בן גמליאל, ועשה כרבי יוחנן בן נורי	[רבי יוחנן בן ברוקא]															לב.
לא היו נוהגין כן ביבנה.	אמר לו רבן שמעון:															לב.
ליום השני ירד רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי ועשה כרבי עקיבא.	[רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי]															לב.
כך היו נוהגין ביבנה.	רבן שמעון בן גמליאל:															לב.
למימרא דרבי שמעון בן גמליאל כרבי עקיבא סבירא ליה?																לב.
מלכיות עם קדושת היום אמר להו	והאמר רבי עקיבא:															לב.
קדושת היום עם הזכרונות אמר להו	ורבן שמעון בן גמליאל:															לב.
לומר שתוקעין למלכיות.	רבי זירא:															לב.
ליום השני ירד רבי חנינא.																לב. <
מאי שני?																לב.
אילימא יום טוב שני																לב.
למימרא דעבריה לאלול?																לב.
מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר	והאמר רבי חנינא בר כהנא:															לב.
מאי שני - ליום שני לשנה הבאה.																לב.
אין פוחתין מעשרה מלכיות, מעשרה זכרונות, מעשרה שופרות.	[ת"ק]															לב. מ
אם אמר שלש שלש מכולן - יצא.	רבי יוחנן בן נורי:															לב.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	
הני עשרה מלכיות כנגד מי?												▲	לב. ג
כנגד עשרה הלולים שאמר דוד בספר תהילים.	רבי לוי:											◊ !	לב.
הלולים טובא הון												;	לב.
הנך דכתיב בהו (תהלים קג) הללוהו בתקע שופר.												◊ !	לב.
כנגד עשרת הדברות שנאמרו לו למשה בסיני.	רב יוסף:											◊ !	לב.
כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם.	רבי יוחנן:											◊ !	לב.
הי נניהו - ויאמר דבראשית, תשעה הון?												;	לב.
בראשית נמי מאמר הוא, דכתיב (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו.												!	לב.
אם אמר שלש שלש מכולן יצא.	רבי יוחנן בן נורי:											■	לב. <
היכי קתני: שלש מן התורה, שלש מן הנביאים, ושלש מן הכתובים דהו תשע - ואיכא בינייהו חדא, או דלמא: אחד מן התורה, ואחד מן הנביאים, ואחד מן הכתובים, דהויין להו שלש - ואיכא בינייהו טובא?	איבעיא להו:											▲ ◊	לב.
אין פוחתין מעשרה מלכיות, מעשרה זכרונות, מעשרה שופרות. ואם אמר שבע מכולן - יצא, כנגד שבעה רקיעים.	תא שמע, דתניא: [ת"ק]											◊ ■ !	לב.
הפוחת - לא יפחות משבע, ואם אמר שלש מכולן - יצא, כנגד תורה נביאים וכתובים.	רבי יוחנן בן נורי:											◊ ■ !	לב.
כנגד כהנים ליום וישראלים.	ואמרי לה:											■ !	לב.
הלכה כרבי יוחנן בן נורי.	רב הונא אמר שמואל:											■	לב.
אין מזכירין מלכות זכרונות ושופרות של פורענות.												■	לב. מ
מתחיל בתורה ומשלים בנביא	[ת"ק]											◊ ■	לב.
אם השלים בתורה - יצא	רבי יוסי:											◊ ■	לב.
מלכיות כגון (יהזקאל כ) חי אני נאם ה' אלהים אם לא ביד חזקה ובורע נטויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם.												■ ◊	לב: ג
כל כי האי ריתחא לירתח קודשא בריך הוא עלן, וליפרוקינן.	ואף על גב דאמר רב נחמן:											■ ■	לב:
כיון דבריתחא אמור - אדכורי ריתחא בריש שתא לא מדכרינן.												■	לב:
זכרון - כגון (תהלים עח) ויזכר כי בשר המה וגו'.												◊ ■	לב:
שופר - כגון (הושע ה) תקעו שופר בגבעה וגו'.												■ ◊	לב:
אבל אם בא לומר מלכות זכרון ושופר של פורענות של נכרים - אומר:												■ ◊	לב:
מלכות - כגון (תהלים צט) ה' מלך ירגזו עמים, וכגון (תהלים י) ה' מלך עולם ועד אבדו גוים מארצו												■	לב:
זכרון - כגון (תהלים קלז) זכר ה' לבני אדום וגו'												■	לב:
שופר - כגון (זכריה ט) וה' אלהים בשופר יתקע והלך בסערות תימן, וכתוב (זכריה ט) ה' צבאות יגן עליהם.												■	לב:
אין מזכירין זכרון של יחיד ואפילו לטובה, כגון (תהלים קו) זכרני ה' ברצון עמך, וכגון (נחמיה ה) זכרה לי אלהי לטובה.												■ ◊	לב:
פקדונות הרי הן כזכרונות, כגון (בראשית כא) וה' פקד את שרה, וכגון (שמות ג) פקוד פקדתי אתכם, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◊ ■ ◊	לב:
אינן כזכרונות.	רבי יהודה:											■ ◊	לב:
ולרבי יוסי, נהי נמי דפקדונות הרי הן כזכרונות - וה' פקד את שרה, פקדון דיחיד הוא												;	לב:
כיון דאתו רבים מינה - כרבים דמיא.												!	לב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא		
(תהלים כד) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד ה' עזרו וגבור ה' גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה. ראשונה - שמים, שניה - שלש, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◇	◇	לב:
ראשונה - אחת, שניה - שמים.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
(תהלים מז) זמרו אלהים זמרו זמרו למלכנו זמרו כי מלך כל הארץ אלהים - שמים, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◇	◇	לב:
אחת.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
(תהלים מז) במלך אלהים על גוים אלהים ישב על כסא קדשו שהיא אחת.	ושוין: [רבי יוסי/רבי יהודה]													לב:
זכרון שיש בו תרועה, כגון (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה מקרא קדש - אומרה עם הזכרונות ואומרה עם השופרות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◇	◇	לב:
אינו אומרה אלא עם הזכרונות בלבד.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
מלכות שיש עמו תרועה, כגון (במדבר כג) ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו - אומרה עם המלכות ואומרה עם השופרות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◇	◇	לב:
אינו אומרה אלא עם המלכות בלבד.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
תרועה שאין עמה לא כלום, כגון (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם - אומרה עם השופרות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◇	◇	לב:
אינו אומרה כל עיקר.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
מתחיל בתורה ומשלים בנביא	[ת"ק]											◇	◇	לב: <
אם השלים בתורה יצא.	רבי יוסי:											◇	◇	לב: <
אם השלים, דיעבד - אין, לכתחילה - לא.														לב:
המשלים בתורה הרי זה משובח	והתניא, רבי יוסי:												◇	לב:
אימא: משלים.													!	לב:
והא אם השלים קתני, דיעבד - אין, לכתחילה - לא													◇	לב:
מתחיל בתורה ומשלים בנביא.	הכי קאמר: [ת"ק]												◇	לב:
משלים בתורה, ואם השלים בנביא - יצא.	רבי יוסי:												◇	לב:
והתניא היו משלימין אותה בתורה.	תניא נמי הכי, אמר רבי אלעזר ברבי יוסי:													לב:
בשלמא זכרונות ושופרות - איכא טובא, אלא מלכות תלת הוא דהויין (במדבר כג) ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו, (דברים לג) ויהי בישרון מלך, (שמות טו) ה' ימלך לעלם ועד, ואנו בעינין עשר, וליכא (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד - מלכות, דברי רבי יוסי.	רב הונא, תנא: [רבי יוסי]											◇	◇	לב:
אינה מלכות.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
(דברים ד) וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלהים אין עוד - מלכות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◇	◇	לב:
אינה מלכות.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
(דברים ד) אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו - מלכות, דברי רבי יוסי.	[רבי יוסי]											◇	◇	לב:
אינה מלכות.	רבי יהודה:											◇	◇	לב:
העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה - השני מתקיע														לב: מ
ובשעת הלל - הראשון מקרא את ההלל.														לב:
מאי שנא שני מתקיע - משום (משלי יד) דבר עם הדרת מלך, אי הכי הלל נמי נימא בשני משום דברוב עם הדרת מלך													◇	לב:
אלא: מאי שנא הלל דבראשון - משום דזריזין מקדימין למצות													!	לב:

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>
---	---

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator										
מימרא		מאן דאמר										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
תקיעה נמי נעבד בראשון, משום דזרזין מקדימין למצות										ז		לב:
בשעת השמד שנו.	רבי יוחנן:									!	ו	לב:
מדקאמר בשעת הלל - מכלל דבראש השנה ליכא הלל											■	לב:
מאי טעמא?											^	לב:
אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש השנה וביום הכפורים? - אמר להם: אפשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו - וישראל אומרים שירה?	רבי אבהו:									!	ו	לב:
שופר של ראש השנה - אין מעבירין עליו את התחום, ואין מפקחין עליו את הגל, לא עולין באילן, ולא רוכבין על גבי בהמה, ולא שטין על פני המים, ואין חותכין אותו בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר אין מעכבין את התנוקות מלתקוע, אבל מתעסקין עמהן עד שילמדו.											■	לב:
והמתעסק לא יצא, והשומע מן המתעסק - לא יצא.											■	לב:
מאי טעמא?											^	לב:
שופר עשה הוא. ויום טוב עשה ולא תעשה, ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה.										!	ו	לב:
לא עולין באילן ולא רוכבין על גבי בהמה וכו'.											■	לב:
השתא דרבנן אמרת לא, דאורייתא מיבעיא?											ז	לב:
זו ואין צריך לומר זו קתני.										!	ו	לב:
ואין חותכין אותו בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר שהוא משום לא תעשה.											■	לב:
משום שבות - מגלא											■	לב:
לא תעשה - סכינא.											■	לב:
השתא משום שבות אמרת לא, לא תעשה מיבעיא?											ז	לב:
זו ואין צריך לומר זו קתני.										!	ו	לב:
אבל אם רצה ליתן לתוכו מים או יין יתן.											■	לב:
מים או יין - אין, מי רגלים - לא.											■	לב:
מתניתין מני - אבא שאול היא.											■	לב:
מים או יין - מותר, כדי לצחצחו, מי רגלים - אסור, מפני הכבוד.	דתניא, אבא שאול:										■ ■	לב:
אין מעכבין את התינוקות מלתקוע.											■	לב:
הא נשים - מעכבין.											ז	לב:
אין מעכבין לא את הנשים ולא את התינוקות מלתקוע ביום טוב	והתניא:										■ ז	לב:
לא קשיא הא - רבי יהודה, הא - רבי יוסי ורבי שמעון.	אביי:									!		לב:
(ויקרא א) דבר אל בני ישראל - בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]									■	■	לב:
נשים סומכות רשות.	רבי יוסי ורבי שמעון:									■	■	לב:
אבל מתעסקין בהם עד שילמדו.											■	לב:
אפילו בשבת.	רבי אלעזר:										■	לב:
מתעסקין בהן עד שילמדו, אפילו בשבת.	תני נמי הכי:										■	לב:

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator											א		
מימרא		מאן דאמר	כ	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	לג:	
ואין מעכבין התינוקות מלתקוע בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב.												■	◊	לג:	
הא גופא קשיא												;		לג:	
מתעסקין בהן עד שילמדו ואפילו בשבת		אמרת:										■	◊	לג:	
אלמא לכתחלה אמרינן תקעו												;		לג:	
אין מעכבין		והדר תנא:										■	◊	לג:	
עכובא הוא דלא מעכבין. הא לכתחלה - לא אמרינן תקעו												;		לג:	
לא קשיא כאן - בקטן שהגיע לחינוך, כאן - בקטן שלא הגיע לחינוך.												!	◊	לג:	
והמתעסק לא יצא.													■	< לג:	
הא תוקע לשיר - יצא.													■	לג:	
לימא מסייע ליה לרבא												;	◊	לג:	
התוקע לשיר יצא.		דאמר רבא:										■	◊	לג:	
דלמא תוקע לשיר - נמי מתעסק קרי ליה.												!	◊	לג:	
והשומע מן המתעסק לא יצא.													■	< לג:	
אבל השומע מן המשמיע לעצמו, מאי - יצא לימא תיהוי תיובתיה דרבי זירא.													;	לג:	
דאמר ליה רבי זירא לשמיעיה: איכוון ותקע לך		[רבי זירא]										■	◊	לג:	
דלמא אידי דתנא רישא מתעסק, תנא סיפא נמי מתעסק.												!	◊	לג:	
סדר תקיעות: שלש של שלש שלש.													■	מ לג:	
שיעור תקיעה כשלש תרועות, שיעור תרועה כשלש יבבות.													■	לג:	
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים - אין בידו אלא אחת.													■	לג:	
מי שבירך ואחר כך נתמנה לו שופר - תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים.													■	לג:	
כשם ששליח צבור חייב - כך כל יחיד ויחיד חייב.		[ת"ק]										◊	■	לג:	
שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן.		רבן גמליאל:										◊	■	לג:	
שיעור תקיעה כתרועה		והתניא:										■	;	לג:	
תנא דידן קא חשיב תקיעה דכולהו בבי, ותרועות דכולהו בבי. תנא ברא - קא חשיב חד בבא, ותו לא.		אביי:											!	◊	לג:
שיעור תרועה כשלש יבבות.													■	< לג:	
שיעור תרועה כשלשה שברים		והתניא:										■	;	לג:	
בהא ודאי פליגי, דכתיב (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם, ומתרגמינן: יום יבבא יהא לכוון. וכתוב באימיה דסירא (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סירא.		אביי:											!	לג:	
גנוחי גנח		מר סבר: [תנא דמתניתין]										◊	■	לג:	
ילולי יליל.		ומר סבר: [תנא דברייתא]										◊	■	לג:	
מנין שבשופר		תנו רבנן:										■	;	לג:	
תלמוד לומר (ויקרא כה) והעברת שופר תרועה												!	■	לג:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לג:
מימרא													
אין לי אלא ביובל, בראש השנה מנין?									ז				לג:
תלמוד לומר בחדש השביעי, שאין תלמוד לומר בחדש השביעי, ומה תלמוד לומר בחדש השביעי - שיהיו כל תרועות של חדש שביעי זה כזה.									!				לג:
ומנין שפשוטה לפניו												^	לג:
תלמוד לומר והעברת שופר תרועה.									!				לג:
ומנין שפשוטה לאחריה												^	לג:
תלמוד לומר תעבירו שופר.									!				לג:
ואין לי אלא ביובל, בראש השנה מנין									ז				לג:
תלמוד לומר בחדש השביעי, שאין תלמוד לומר בחדש השביעי, ומה תלמוד לומר בחדש השביעי שיהיו כל תרועות החדש השביעי זה - כזה.									!				לג:
ומנין לשלש של שלש שלש												^	לד.
תלמוד לומר והעברת שופר תרועה, שבתון זכרון תרועה, יום תרועה יהיה לכם.									!				לד.
ומנין ליתן את האמור של זה בזה ושל זה בזה									ז				לד.
תלמוד לומר שביעי שביעי לגזירה שוה. הא כיצד? שלש שהן תשע. שיעור תקיעה כתרועה, שיעור תרועה כשלש שברים.									!				לד.
האי תנא, מעיקרא מייתי לה בהיקשא, והשתא מייתי לה בגזירה שוה?									ז				לד.
הכי קאמר: אי לא גזירה שוה - הוה מייתינא לה בהיקשא, השתא דאתיא גזירה שוה - היקשא לא צריך.									!				לד.
והאי תנא מייתי לה בגזירה שוה ממדבר													לד.
(במדבר י) ותקעתם תרועה - תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה.	דתניא:											■	לד.
אתה אומר תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה, או אינו אלא תקיעה ותרועה אחת היא?									ז				לד.
כשהוא אומר (במדבר י) ובהקיהל את הקהל לתקעו ולא תריעו - הוי אומר: תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה.									!				לד.
ומנין שפשוטה לפניו												^	לד.
תלמוד לומר (במדבר י) ותקעתם תרועה									!				לד.
ומנין שפשוטה לאחריה												^	לד.
תלמוד לומר (במדבר י) תרועה יתקעו.									!				לד.
אינו צריך, הרי הוא אומר ותקעתם תרועה שנית, שאין תלמוד לומר שנית, ומה תלמוד לומר שנית - זה בנה אב: שכל מקום שנאמר תרועה - תהא תקיעה שניה לה.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא:								!				לד.
אין לי אלא במדבר, בראש השנה מנין									ז				לד.
תלמוד לומר תרועה תרועה לגזירה שוה.									!				לד.
ושלש תרועות נאמרו בראש השנה: (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה, (במדבר כט) יום תרועה, (ויקרא כה) והעברת שופר תרועה. ושתי תקיעות לכל אחת ואחת. מצינו למדין: שלש תרועות ושש תקיעות נאמרו בראש השנה, שתיים מדברי תורה ואחת מדברי סופרים שבתון זכרון תרועה, והעברת שופר תרועה - מדברי תורה, יום תרועה יהיה לכם - לתלמודו הוא בא.	[ת"ק]												לד.
אחת מדברי תורה, ושתיים מדברי סופרים: והעברת שופר תרועה - מדברי תורה, שבתון זכרון תרועה, ויום תרועה יהיה לכם - לתלמודו הוא בא.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												לד.
מאי לתלמודו הוא בא?									ז				לד.
מיבעי: ביום ולא בלילה.									!				לד.
ואידך: ביום ולא בלילה מנא ליה?									ז				לד.

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לד.
מימרא	[אידיך]												לד.
נפקא ליה מביום הכפורים.													לד.
אי הכפורים יליף - נגמור נמי מיניה לפשוטה לפניה ופשוטה לאחריה													לד.
והעברת תעבירו - לא משמע להו.													לד.
אלא מאי דרשי בהו?													לד.
והעברת - כדרב מתנא													לד.
והעברת - דרך העברתו	דאמר רב מתנא:												לד.
תעבירו דקאמר רחמנא נעבריה ביד.													לד.
ואידיך													לד.
דרב מתנא מדנשי בדיבוריה. תעבירו ביד - לא מצית אמרת, דגמר עברה עברה ממש, כתיב הכא והעברת שופר תרועה, וכתיב התם (שמות לו) ויצו משה ויעבירו קול במחנה, מה להלן בקול - אף כאן בקול.	[אידיך]												לד.
ולהאי תנא דמייתי לה ממדבר, אי מה להלן חצוצרות - אף כאן חצוצרות?													לד.
תלמוד לומר (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו אי זהו חג שהחדש מתכסה בו - הוי אומר זה ראש השנה, וקאמר רחמנא שופר.													לד.
תקיעה, שלשה שברים, תרועה, תקיעה.	אתקין רבי אבהו בקסרי:												לד.
מה נפשך? אי ילולי יליל - לעביד תקיעה תרועה ותקיעה, ואי גנוחי גנח - לעביד תקיעה שלשה שברים ותקיעה													לד.
מספקא ליה אי גנוחי גנח אי ילולי יליל.													לד.
ודלמא ילולי הוה, וקא מפסיק שלשה שברים בין תרועה לתקיעה	מתקיף לה רב עזירא:												לד.
דהדר עביד תקיעה תרועה ותקיעה.													לד.
ודלמא גנוחי הוה, וקא מפסקא תרועה בין שברים לתקיעה	מתקיף לה רבינא:												לד.
דהדר עביד תרועה שברים תרועה.													לד.
אלא רבי אבהו מאי אתקין? אי גנוחי גנח - הא עבדיה, אי ילולי יליל - הא עבדיה													לד.
מספקא ליה דלמא גנח ויליל.													לד.
אי הכי, ליעבד נמי איפכא: תקיעה, תרועה, שלשה שברים ותקיעה, דלמא יליל וגנח													לד.
סתמא דמילתא, כי מתרע באיניש מילתא - ברישא גנח והדר יליל.													לד.
תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים.													לד.
שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום יצא	רבי יוחנן:												לד.
שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום - יצא, מתשעה בני אדם כאחד - לא יצא, תקיעה מזה ותרועה מזה - יצא, ואפילו בסירוגין, ואפילו כל היום כולו.	תניא נמי הכי:												לד:
ומי אמר רבי יוחנן הכי?													לד:
בהלל ובמגילה, אם שהה כדי לגמור את כולה - חוזר לראש	והאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוודק:												לד:
לא קשיא הא - דידיה, הא - דרביה.													לד:
ודידיה לא?													לד:
והא רבי אבהו הוה שקיל ואזיל בתריה דרבי יוחנן, והוה קרי קריאת שמע, כי מטא למבואות מטונפות אישתק. בתר דחליף אמר ליה: מהו לגמור? - אמר לו: אם שהית כדי לגמור את כולה - חוזר לראש													לד:
לידידי - לא סבירא לי. לדידך דסבירא לך, אם שהית כדי לגמור את כולה חוזר לראש.	הכי קאמר ליה: [רבי יוחנן]												לד:

<p>♦ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר													
מקרא-key:	מימרא	מאן דאמר													
	תקיעות אין מעכבות זו את זו, ברכות אין מעכבות זו את זו, תקיעות וברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים מעכבות.	תנו רבנן:											■	◇	לד:
	מאי טעמא?												^		לד:
	אמר הקדוש ברוך הוא: אמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות - כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות - כדי שיבא לפני זכרוניכם לטובה, ובמה - בשופר.	רבה:											!	◇	לד:
	מי שבירך ואחר כך נתמנה לו שופר תוקע ומריע ותוקע.												■		לד:
	טעמא דלא הוה ליה שופר מעיקרא, הא הוה ליה שופר מעיקרא, כי שמע להו - אסדר ברכות שמע להו.												■	◇	לד:
	רב פפא בר שמואל קם לצלוויי, אמר ליה לשמעיה: כי נהירנא לך - תקע לך.	[רב פפא]											○	◇	לד:
	לא אמרו אלא בחבר עיר.	אמר ליה רבא:											;	◇	לד:
	כשהוא שומען - שומען על הסדר, ועל סדר ברכות, במה דברים אמורים - בחבר עיר, אבל שלא בחבר עיר - שומען על הסדר, ושלא על סדר ברכות.	תניא נמי הכי:											■		לד:
	ויחיד שלא תקע - חבירו תוקע לו, ויחיד שלא בירך - אין חבירו מברך עליו.												■	◇	לד:
	ומצוה בתוקעין יותר מן המברכין.												■	◇	לד:
	כי צד?												^		לד:
	שתי עיירות, באחת תוקעין ובאחת מברכין - הולכין למקום שתוקעין, ואין הולכין למקום שמברכין.												!	◇	לד:
	פשיטא הא דאורייתא הא דרבנן												;		לד:
	לא צריכא, דאף על גב דהא ודאי והא ספק.												!	◇	לד:
	כשם ששליח צבור חייב כך כל יחיד ויחיד וכו'.												■		לד:
	לדבריהן, למה צבור מתפללין?	תניא, אמרו לו לרבן גמליאל:											;	◇	לד:
	כדי להסדיר שליח צבור תפלתו.	אמר להם: [רבן גמליאל]											!	◇	לד:
	לדבריהם, למה שליח צבור יורד לפני התיבה?	אמר להם רבן גמליאל:											;	◇	לד:
	כדי להוציא את שאינו בקי.	אמרו לו:											!	◇	לד:
	כשם שמוציא את שאינו בקי - כך מוציא את הבקי.	אמר להם: [רבן גמליאל]											■	◇	לד:
	מודים חכמים לרבן גמליאל.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											♦	■	לד:
	עדיין היא מחלוקת.	רבא:											♦	■	לד:
	שמעה רבי חייה בריה דרבה בר נחמני, אזל אמרה לשמעתא קמיה דרב דימי בר חיננא.												○		לד:
	הכי אמר רבי: עדיין היא מחלוקת.	אמר ליה: [רב דימי בר חיננא]											■		לד:
	רבה בר בר חנה נמי הכי קאמר, כי אמר רבי יוחנן להא שמעתא - אפליג עליה ריש לקיש	אמר ליה: [רבי חייא]											■		לד:
	עדיין היא מחלוקת.	ואמר: [ריש לקיש]											■	■	לד:
	ומי אמר רבי יוחנן הכי?												;		לד:
	הלכתא כרבן גמליאל.	והאמר רבי חנה ציפורה אמר רבי יוחנן:											■	;	לד:
	הלכתא - מכלל דפליגי												;		לד:
	מודים חכמים לרבן גמליאל בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים, והלכה מכלל דפליגי - בברכות דכל השנה.	כי סליק רבי אבא מימי פירשה:											!	◇	לה.
	איני?												;		לה.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-יום טוב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	האמר רבי חנה ציפורה אמר רבי יוחנן:	◊										
הלכה כרבן גמליאל בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:	◊										
מאן מודים - רבי מאיר, והלכה מכלל דפליגי - רבנן.	דנניא: [רבי מאיר]	◊	■									
ברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים - שליח ציבור מוציא הרבים ידי חובתו, דברי רבי מאיר.	כשם ששליח צבור חייב - כך כל יחיד ויחיד חייב.	◊	■									
כשם ששליח צבור חייב - כך כל יחיד ויחיד חייב.	מאי שנא הני?	◊										
מאי שנא הני?	אלימא משום דנפיש קראי	◊										
אלימא משום דנפיש קראי	והאמר רב חננאל אמר רב:	◊										
כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר - שוב אינו צריך.	אלא משום דאושי ברכות.	◊										
אלא משום דאושי ברכות.	גופא, אמר רב חננאל אמר רב:	◊										
כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר - שוב אינו צריך.	הני מילי - ביהיד, אבל בצבור - לא.	◊										
הני מילי - ביהיד, אבל בצבור - לא.	אתמר, אמר רבי יהושע בן לוי:	◊										
אתמר, אמר רבי יהושע בן לוי:	רבי אלעזר:	◊										
לעולם יסדיר אדם תפלתו ואחר כך יתפלל.	רבי אבא:	◊										
מסתברא מילתיה דרבי אלעזר בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים ושל פרקים, אבל דכל השנה - לא.	איני?	◊										
איני?	והא רב יהודה מסדר צלותיה ומצלי	◊										
והא רב יהודה מסדר צלותיה ומצלי	שאני רב יהודה, כיון דמתלתין יומין לתלתין יומין הוה מצלי - כפרקים דמי.	◊										
שאני רב יהודה, כיון דמתלתין יומין לתלתין יומין הוה מצלי - כפרקים דמי.	רב אחא בר עזרא אמר רבי שמעון חסידא:	◊										
פטר היה רבן גמליאל אפילו עם שבשדות.	ולא מיבעיא הני דקיימי הכא? אדרבא, הני - אניסי, הני - לא אניסי	◊										
ולא מיבעיא הני דקיימי הכא? אדרבא, הני - אניסי, הני - לא אניסי	דנני אבא בריה דרב בנימין בר חייא:	◊										
דנני אבא בריה דרב בנימין בר חייא:	אלא: כי אתא רבין אמר רבי יעקב בר אידי אמר רבי שמעון חסידא:	◊										
אלא: כי אתא רבין אמר רבי יעקב בר אידי אמר רבי שמעון חסידא:	הדרן עלך יום טוב וסליקא לה מסכת ראש השנה	◊										